

Stand til at skaffe de fornødne Midler til Veie til Udførelsen af disse Arbejder, men jeg haaber, at det ikke ret længe skal lade vente paa sig. Hvad dernæst angaar den Godtgjørelse, som Kommunen skulde have for de Etablissementer, den forpligter sig til at udføre, maa jeg ogsaa bemærke, at de Forhaabninger, man i saa Henseende havde i 1873, paa en sørgelig Maade synes at skulle blive skuffede. Den Kaserne, som i Henhold til Kontrakten af 1873, alt er opført i Odense, har kostet 270,000 Kr., men det har nu vist sig ved Opgjørelsen af Regnestykket, at det er en saa lidet lukrativ Forretning, at selv om det høie Thing nu bevilger denne Godtgjørelse, hvorom der her er Tale, for de i Kasernen opstaldede Sætte, vil dog den til Bygningen anvendte Kapital ikke afdække en større aarlig Rente end $4\frac{1}{4}$ pCt., medens Kommunen selv skal forrente den med $4\frac{1}{2}$ pCt. og afbrage den med Noget over 3 pCt. Det vil altsaa ses, at dette i og for sig selv er en temmelig daarlig Forretning, og jeg vil sige, at det Forbehold, som det ærede Udvalg nu har taget, og som jeg antager, at Flertallet i dette Thing sympatiserer med, maa gøre det i en endnu højere Grad betænkeligt for Kommunen at gaa videre med disse Arbejder, forinden en Garnisonslov er vedtagen, og det derved er fastslaaet, at den Garnison, for hvilken man tænker at bygge, virkelig ogsaa vil være til Stede. Det Forbehold, som det ærede Udvalg har taget, er nemlig af den allerstørste Betydning netop i Henhold til de med Kommunerne afsluttede Kontrakter. Medens nemlig, som bekendt, den Godtgjørelse, som Kommunerne kunne erholde for Indkvartering, hidtil har været lovbekemt, dels ved Forordningen af 1816 og senere ved Lovene af 1850 og 1861, saaledes at Kommunerne have et lovgrundet Krav paa en vis Andel af de virkelig havde Udgifter, har man i de i 1873 med Krigsbestyrelsen afsluttede Kontrakter mærkbarlig nok ladet Kommunerne fraskrive sig denne lovgrundede Ret til Godtgjørelse og ladet det blive Noget, som afgøres aldeles administrativt, hvilken Godtgjørelse der overhovedet skal gives for disse Lokaler, hvorhos man i § 10 i Kontrakten udtrykkelig har ladet en hvilken som helst Godtgjørelse være afhængig af, at Rigsdagen meddelte den fornødne Bevilling. Jeg forstaaer ikke Grunden, hvorfor man saaledes har ladet Kommunerne selv fraskrive sig deres virkelig lovgrundede Ret; men det vil deraf erkjendes, at det Forbehold, som er taget af det ærede Udvalg — og som jeg frygter for er taget med dette Things Sympathi — udsætter Kommunerne for, at de for de Bygninger, som de fremtidig maatte opføre, muligvis ingen Godtgjørelse ville faae eller i alt Fald kun en i høj Grad ufyldstgjørende Godtgjørelse. Det ærede Thing vil saaledes se, at Situationen i Diebløkket er den, at Kommunerne, hvis de ikke ville fortsætte med Bygningen, af Krigsbestyrelsen trues

med Proces, men hvis de stride til at bygge, da gjøre de det uden nogen som helst Sikkerhed for, at de Garnisoner, for hvilke man bygger, virkelig ogsaa ville forblive i de paagjældende Byer. Og hvad der er næsten endnu værre, er, at selv om disse Garnisoner blive der, bygger man dog under den Mulighed, at man faar Lov til at indkvartere dem, om ikke gratis, saa dog i alt Fald for et aldeles ufyldstgjørende Veberlag. Jeg tillader mig at spørge Regjeringen i dens Helhed, om den virkelig finder, at det er forsvarligt at holde flere af Landets største Kommuner i en saadan Stilling. Jeg kan ikke tro, at det kan billiges, at man fremdeles holder disse Kommuner i en saadan Stilling, hvor de hverken vide, hvad de skulle gjøre eller lade, og hvor de maaske udsætte sig for at kaste Millioner ud af Vinduet. Det er dog ikke saaledes, at Krigsministeren staaer med disse Kontrakter af 1873 i Haanden som en Privatmand overfor en anden Privatmand, men han staaer som Regjeringens Repræsentant overfor Kommunen, hvis Be og Vel maaske bero paa, at disse Kontrakter blive udførte paa en anden Maade, end det oprindeligt var tilfældet, og at der ved disse Udførelse tages Hensyn til alt det, der er passeret senere, og som maa blive af den allerstørste Betydning for disse Kontraktens Gjennemførelse. Jeg kan derfor virkelig ikke forstaa, hvorfor den høitæredede Krigsminister ikke kan føle sig opfordret til at give et mere bestemt Tilfagn om at efterkomme den til ham rettede Opfordring, end fket er. Jeg forstaaer meget godt, at de militære Interesser, som han væsentlig har at varetage, ere paatrængende i Henseende til disse Kontraktens Udførelse, der er heller ikke Spørgsmaal om at forlange af den høitæredede Krigsminister, at han skulde opgive disse Interesser, og give Følgerne og Virkningerne af Kontrakterne, men her er kun Spørgsmaal om at tage Hensyn til det, der nu foreligger, tage Hensyn særligt dertil, at man ventet med at forlange disse Kontraktens Udførelse, indtil de kunne udføres med noget større Sikkerhed for, at ikke Kommunerne komme til at lide ubodeligt Tab derved. Jeg kan derfor ikke undlade endnu engang paa det Indstændigste at anmode den høitæredede Minister om at tage denne Sag under Overveielse. Han vil mod den Kommune, som der er Tale om, vise et Hensyn ved foreløbig at lade Forlangendet om yderligere Byggearbejder falde, et Hensyn, hvorfor de ville være ham taknemlige, og han vil tillige derved, om jeg saa tør sige, indfri en Begjæring, som den daværende høitæredede Krigsminister har truffet paa ham. Han vil indfri en Begjæring af ham, idet han har lovet Kommunerne, at de ikke skulde komme til at udføre yderligere Byggearbejder, med mindre der var den mest paatrængende Nødvendighed derfor. Det er nu min Tro, at der ikke er den mest paatrængende Nødvendighed for netop nu at fortsætte disse Byggearbejder. Jeg tror meget mere at turde sige, at der snarere